

specielt efter mange Handelsfolks Mening. Jeg kunde yderligere nævne en Forbrugsbeskatning til Afløsning af en Del af de Skatter, der flyder af Indkomst- og Formueskatningen efter de nugældende Regler. Der er fra konservativ Side ikke saa sjældent sagt, at vi kunde ønske at faa undersøgt, om der ikke her var en Vej, ad hvilken Staten paa den ene Side kunde faa lige saa meget, som den nu faar, og paa den anden Side kunde opfordre til Opsparing, medens Skattelovene, som de nu er, i Kraft af hele deres Form tværtimod afgørende opfordrer til stort Forbrug. Dette Spørgsmaal kunde vi mene, der var Grund til at komme indgaaende ind paa, naar man i det hele taget vil foretage en dog saa betydelig Revision af Skattelovene som den, der foreslaas, men noget i den Retning er der altsaa ikke sket. Fremmede kunde vi have ønsket optaget en Realitetsbehandling med Hensyn til et tredje Punkt, som for saa vidt vel nærmest falder ind under Fradragsreglerne, nemlig angaaende Spørgsmaalet om Sambeskatning af selverhvervende Hustruer og deres Mænd, eventuelt ogsaa under visse Forhold af Forældre og Børn, men heller ikke paa dette Punkt, som jo har afgørende Interesse til mange Sider, er man i Lovforslaget kommet ind paa Ændringer.

Endelig nævnte jeg ogsaa ved Lovforslagets første Behandling, at der kunde være Grund til at komme ind paa Spørgsmaalet om Beskatning eller Fritagelse for Beskatning af Tilskud til Fagforeninger og Arbejdsgiverforeninger. Dette Spørgsmaal har vel nu til en vis Grad mindre lovgivningsmæssig Interesse, da der for nylig ved en Højesteretsdom er tilkendegivet af Højesteret, at i hvert Fald en Del af disse Bidrag kan betragtes som skattefrie. Denne Dom, om hvilken man vel nok har Lov at sige, at den ikke er meget klar, har faaet en efter mit Skøn meget uheldig Efterfølger i et Cirkulære, som er udsendt af Finansministeriet, og som, saa vidt jeg kan se, i Virkeligheden gaar ud paa ikke at ville forstaa Meningen med Højesteretsdommen. Der bliver vel nok senere Anledning til at komme tilbage dertil, men jeg vil allerede her benytte Lejligheden til at beklage Fremkomsten af dette Cirkulære, som meget let kan føre med sig, at vi atter kommer til at staa overfor en Afgørelse ved Højesteret, og at to saa betydelige Statsfaktorer som Skattedepartementet og Højesteret gaar imod hinanden, tror jeg, man i enhver Henseende maa anse for uheldigt. Men altsaa heller ikke paa dette Omraade er der stillet

Forslag i Retning af det, vi fra vor Side kunde have ønsket, og jeg maa saa meget mere forbauses over Indholdet af dette Cirkulære, som er udsendt fra Finansministeriet, som det jo fra Forslagets første Behandling er bekendt, at Finansministeren rent personlig er eller i hvert Tilfælde paa det daværende Tidspunkt var stemt for, at Bidrag af den Art skulde kunne fradrages.

Som sagt, der er en Række Punkter, hvor der efter vort Skøn kunde være Grund til at foretage Ændringer i Loven, naar Loven endelig skal ændres ret indgaaende; men paa de Punkter, hvor man gennem Forslaget og gennem de til Forslaget stillede Ændringer søger at ændre Loven, finder vi fra konservativ Side, at man i det væsentligste har været inde paa uheldige Forandringer.

Der er i den Betænkning, som er afgivet af det Mindretal, som bestaar af det ærede Medlem Hr. Fibiger og mig nævnt, hvilke Bestemmelser i Lovforslaget vi absolut maa gaa imod. Jeg skal først lige omtale nogle af de for saa vidt mindre betydningsfulde saasom Bestemmelsen om, at Huslejen i givet Fald skal beregnes af en tabt Formue. Det er en Bestemmelse, som fremgaar af Punkt 15 i Forslaget, som det er forelagt af den højtærede Finansminister. Alle, der har med Skattevæsen at gøre, vil jo vide, at overfor Staten opgøres en Mands Formue, for saa vidt som den indstaar i fast Ejendom, derigennem, at man regner med dens Ejendomsskyld, men i dette specielle Forhold, som her er omtalt, nemlig hvor det drejer sig om Husleje, vil man i Virkeligheden gennem den Bestemmelse, som findes i Punkt 15, forandre gældende Ret og Regler, idet man vil sige, at den Mand, som har givet nok saa meget for Eks. for en Villa, vedblivende skal betragtes som Ejer af den tabte Formue — og alle vil jo vide, at der var et Tidspunkt, hvor man gav meget, meget for meget for Ejendomme, man købte; det kunde være af mange Grunde bl. a. af den ikke urimelige Grund, at man blot vilde skaffe sig Tag over Hovedet, og det er altsaa hævet over enhver Tvivl, at Handler af den Art har fundet Sted i stort Tal. Det er lige saa hævet over enhver Tvivl, at de paagældende Købere af disse Ejendomme derigennem har tabt en meget væsentlig Del af det Beløb, de har givet for den paagældende Ejendom, men ikke desto mindre bestemmer man i Forslaget, at en Mand i dette specielle Forhold vedblivende skal betragtes som Ejer af den tabte Formue. For saa vidt